

Arrest

nr. 240 050 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ö. SOZEN
Bochtlaan 12/8
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat Ö. SOZEN verschijnt voor verzoekster, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 22 juni 2018 België binnen met een kopie van een *taskara* en verzoekt op 5 juli 2018 om internationale bescherming. Op 28 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 maart 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en Afghaans staatsburger. U bent afkomstig van het dorp Sumoj van het district Saydabad in de provincie Wardak. Na uw huwelijk bent u naar het dorp Sujawand van het district Baraki Barak van de provincie Logar verhuisd. Na het overlijden van uw man bent u teruggekeerd naar het dorp Sumoj, waar u hebt gewoond tot uw vertrek naar België. U bent niet naar school gegaan, bent analfabeet en bent gedurende uw hele leven huisvrouw geweest.

Uw zoon werkte in Kaboel als ingenieur en werd hierdoor door de taliban bedreigd. Op weg naar Kaboel werd uw zoon door de taliban aangehouden. Uw zoon werd door de taliban vastgehouden tot hij geld betaalde voor zijn vrijlating. Na zijn vrijlating ging uw zoon naar zijn schoonfamilie, waar hij zijn reis naar Europa aanving. Uw man werd als gevolg van de bedreigingen van uw zoon door onbekenden vermoord. Uw zoon B. A. B. (...) ontving op 1 juni 2012 de beslissing van erkenning tot hoedanigheid van vluchteling.

U besloot uit Afghanistan te vertrekken omdat u er alleen was. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u hetzelfde lot te ondergaan als uw man.

U vertrok vanuit Afghanistan naar Turkije, waar u vijf maanden verbleef. Na een reis van ongeveer 15 dagen kwam u in België aan op 22 juni 2018. U diende een verzoek tot internationale bescherming in op 5 juli 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw paspoort en een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw zoon B. A. B. (...) op 1 juni 2012 de beslissing van erkenning tot hoedanigheid van vluchteling ontving, omwille van zijn betrokkenheid bij internationale organisaties actief in Afghanistan en het mogelijke risico dat hij als gevolg daarvan liep. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt als gevolg van de asielmotieven van uw zoon B. A. B. (...). Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw zoon met betrekking tot de vervolging door de Taliban die u en uw zoon aanhalen.

Zo legt u bevreemdende verklaringen af over de problemen die uw zoon in Afghanistan kende. Gevraagd naar de reden van het vertrek van uw zoon uit Afghanistan verklaart u dat hij door de taliban "of andere vijandelijke groeperingen" werd opgepakt (CGVS, p. 7). Hij zou later vrijgelaten zijn waarna hij door de overheid zou zijn aangehouden. Daarna verklaart u dat u er niks van wist en dat hij blijkbaar geld had gegeven om vrij te komen, waarna hij naar zijn schoonfamilie gegaan is die zijn reis geregeld heeft (CGVS, p. 7-8). U weet niet hoelang hij vastgehouden is door de taliban of andere vijandelijke groeperingen. U verklaart het te zijn vergeten (CGVS, p. 7 en 8). Later zou uw schoonbroer uw zoon hebben gevonden nadat hij door de overheid was aangehouden. Hij zou ook hebben betaald om uw zoon vrij te krijgen uit de gevangenis (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel geld uw man via uw schoonbroer betaald heeft voor de vrijlating uit de gevangenis, blijkt u niet in staat dit aan te geven. Dit is uitermate vreemd aangezien uw man volgens uw verklaringen moeite had om de som te verzamelen en hij onder meer bij andere mensen geld zou hebben geleend (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u niet weet door wie precies uw zoon werd ontvoerd en u geen idee heeft van de som die werd betaald om uw zoon vrij te kopen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw en zijn beweringen in dit verband.

Ook over de dood van uw man leggen u en uw zoon incoherente verklaringen af. Uw zoon verklaarde dat de taliban op 14 april 2011 naar uw huis kwamen, zijn vader meenamen en hem doodden. Voor de dood van zijn vader zou er geen contact zijn geweest tussen de taliban en zijn familie. Na de dood van uw man besloot uw zoon Afghanistan te verlaten (CGVS 1212006, p. 18 en 19). Vreemd genoeg verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man gedood werd door onbekenden (Vragenlijst CGVS, p. 3 en Verklaring DVZ, vraag 14). U bevestigde dit naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal. Wanneer u op het CGVS werd gevraagd of deze onbekenden tot een bepaalde organisatie of partij behoorden, stelde u dat u die mensen niet kende en dat ze er al eerder mee bedreigd hadden dat uw zoon moest stoppen met zijn beroep als ingenieur in Kaboel (CGVS, p. 6). Dat u niet op de hoogte blijkt van het feit dat uw man om het leven werd gebracht door de Taliban terwijl uw zoon aangaf daar wel degelijk van op de hoogte te zijn is onaannemelijk.

Over het tijdstip waarop uw man zou zijn overleden verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw kleinzoon vier jaar was toen uw man overleed en dat uw kleinzoon momenteel 12 jaar oud is (CGVS, p. 5). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer uw man gestorven is. U geeft daarop aan dat uw kleinzoon vier jaar oud was toen uw man overleed en dat uw kleinzoon nu 17 jaar oud is en dat u het nu weer weet (CGVS, p. 6). Gevraagd of uw man 13 jaar geleden gestorven is, zegt u dat het inderdaad zo iets zal zijn (CGVS, p. 6). Deze stelling gaat echter in tegen de bewering van uw zoon die aangaf dat zijn vader in 2011 zou zijn overleden (CGVS 1212006, p. 9). Ook in de overlijdensakte die u in het kader van uw verzoek om gezinshereniging van 11 juni 2013 voorlegde wordt gesteld dat uw echtgenoot in 2011 overleed (stuk 4: aanvraag gezinshereniging 2013 stuk 6). Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw stelling dat uw echtgenoot 13 jaar eerder om het leven was gekomen (CGVS, p. 11).

Tot slot moet met betrekking tot de dood van uw echtgenoot worden vastgesteld dat u in 2016 samen met uw man als getrouwde vrouw een visum kort verblijf type C aanvroeg in Belgische ambassade te Islamabad. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de dood van uw man als gevolg van de problemen van uw zoon verder. Geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van deze procedure stelde gehuwd te zijn, beperkt u zich tot het louter ontkennen van dit feit.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw zoon met betrekking tot de problemen die u zoon en u zelf in Afghanistan zouden hebben gekend, moet er worden gesteld dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie als gevolg van de activiteiten van uw zoon. Evenmin kan er worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. De vaststelling dat er in hoofd van uw zoon werd geconcludeerd tot het bestaan van een dergelijk risico louter op basis van zijn activiteiten in Afghanistan wijzigt hier niets aan. De kopieën van uw paspoort en taskara houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bijgevolg zijn ze niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband te herstellen. De documenten van uw zoon (zijn taskara, zijn studentenkaart, zijn badge van BAF (Bagram Airfield), het certificaat van construction quality management for contractors, het certificaat van IOM, het certificaat Rode Halve Maan, de aanbevelingsbrief van IOM, het contract met Wiseglobal group, het contract van CTG, de contracten van IOM, de kopie van de badge van de UN, het certificaat van BRAC, het diploma van de Kabul University, 5 pagina's met geprinte foto's en een brief met fouten van bij uw eerste gehoor bij DVZ) houden enkel verband met de activiteiten van uw zoon zonder de problemen die hij en/of zijn familie zou hebben gekend aan te tonen. Bijgevolg volstaan ze niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op <https://>

www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Verder dient vastgesteld dat u kopieën van originele documenten neerlegt, waarvan de authenticiteit onmogelijk nagegaan kan worden. Bovendien dient er in dit verband nog op worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Ten onrechte heeft de verwerende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De verwerende partij heeft bij de totstandkoming van de bestreden beslissing immers geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, haar zeer geringe intellectuele capaciteiten (verzoekster is analfabeet), alle elementen uit het dossier die voorhanden waren en dienvolgens op kennelijk onredelijke wijze de weigeringsbeslissing in kwestie genomen. De gegeven antwoorden door verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dienden te worden gekaderd en beoordeeld mede in het licht van haar analfabetisme. Hoewel niet wordt betwist door verwerende partij dat verzoekster analfabeet is, houdt verwerende partij totaal geen rekening met dit belangrijke gegeven dat zonder meer een invloed heeft op het vermogen van verzoekster om haar vluchtverhaal uiteen te zetten.

De man van verzoekster werd in april 2011 vermoord door de taliban. Als gevolg van de professionele activiteiten van haar zoon, de heer B. A. B. (...), die destijds als ingenieur werkte voor de Afghaanse overheid, kreeg laatstgenoemde immers al te maken met bedreigingen uit de hoek van de taliban. De taliban wilde niet dat haar zoon zou werken voor de overheid en dwong de ouders om hun zoon te laten

stoppen met zijn activiteiten ten dienste van de overheid. In 2009 werd de zoon opgepakt door de taliban en een korte periode in hechtenis genomen. Na de vrijlating door de taliban werd hij verplicht om met zijn auto – die door de taliban werd voorzien van explosieven – te rijden naar de hoofdstad. Onderweg werd hij gecontroleerd door de overheid die deze explosieven heeft ontdekt, waarna hij werd opgepakt. De echtgenoot van verzoekster heeft hem nadien kunnen vrijkopen. Na zijn vrijlating door de overheid (cf. infra) stopte haar zoon met zijn professionele activiteiten en ging hij naar het dorp van zijn echtgenote en verbleef hij aldaar bij zijn vrouw.

Na gehoord te hebben over de vrijlating door de overheid was de taliban op zoek naar haar zoon, echter tevergeefs. De taliban eiste dat de zoon meteen zou terugkeren. De echtgenoot van verzoekster wilde de plaats waar haar zoon verbleef, nl. bij diens schoonfamilie, echter niet geven, met als gevolg dat hij werd vermoord door de taliban.

Na de dood van haar echtgenoot en na het vertrek van haar zoon naar België keerde verzoekster terug naar haar geboortedorp (nl. Sumoj) alwaar zij ondergedoken bij haar zus inwoonde. Uitgezonderd de familie wist niemand in het dorp dat verzoekster aldaar verbleef bij haar zus, en dit gedurende zes jaren, nl. tot haar vertrek naar België.

Verzoekster is van oordeel dat haar vluchtverhaal incorrect of onvolledig werd weergegeven in de bestreden beslissing. In wat volgt, zal verzoekster een aantal punten grondiger uiteenzetten.

Zo werd haar zoon, die als ingenieur in Kaboel werkte en hierdoor door de taliban werd bedreigd, inderdaad reeds aangehouden door de taliban (cf. supra). Nadien werd hij echter in vrijheid gesteld, en vervolgens door de Afghaanse overheid aangehouden en in een overheidsgevangenis beland. Er werd geld betaald aan de Afghaanse overheid waarna de zoon van verzoekster werd vrijgelaten, waarna de zoon besloot om te vertrekken naar Europa. Dat blijkt ook uit de bestreden beslissing: "Gevraagd naar de reden van het vertrek van uw zoon uit Afghanistan verklaart u dat hij door de taliban "of andere vijandelijke groeperingen" werd opgepakt (CGVS, p. 7). Hij zou later vrijgelaten zijn waarna hij door de overheid zou zijn aangehouden." (stuk 1)

Verwerende partij is van oordeel dat de verklaringen van zowel verzoekster als haar zoon ongeloofwaardig zouden zijn aangezien verzoekster niet zou weten door wie precies haar zoon werd ontvoerd en zij geen idee heeft van de som die werd betaald om haar zoon vrij te kopen. Verwerende partij houdt hiermee echter helemaal geen rekening met het gegeven, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, dat verzoekster analfabeet is: verzoekster kan niet lezen noch schrijven en heeft geen flauw benul van tijd en ruimte. Zij kon derhalve eenvoudigweg niet weten hoeveel geld diende te worden betaald voor de vrijlating van haar zoon aangezien cijfers Chinees zijn voor haar. Dat verzoekster dan ook niet in staat was de som aan te geven is bijgevolg niet vreemd.

Het gegeven dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van het feit dat haar man om het leven werd gebracht door de taliban, terwijl haar zoon zou hebben aangegeven dat verzoekster daar wel degelijk van op de hoogte zou zijn doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoekster. Ook deze onwetendheid in hoofde van verzoekster is uitsluitend toe te schrijven aan haar analfabetisme. Verzoekster kent niet eens het verschil tussen de 'overheid' en de 'taliban'! Voor haar waren het eenvoudigweg mensen die naar het dorp kwamen om bv. openbare werken uit te voeren (zoals het bouwen van gebouwen, het schoonmaken van de publieke ruimte, etc.). Het gebied waarvan verzoekster afkomstig is, werd (en wordt nog steeds) trouwens bestuurd door de taliban (cf. infra).

Dat verzoekster zou gesteld hebben dat haar echtgenoot 13 jaar eerder om het leven zou zijn gekomen is eveneens volledig toe te schrijven aan haar analfabetisme. Zo heeft verzoekster, zoals reeds aangehaald, geen besef van tijd en ruimte en komen kalenders en jaartallen haar bevreemdend over. De enige manier waarop zij zich bepaalde gebeurtenissen min of meer kan herinneren is door zich een aangrijpingspunt voor de geest te halen: zo heeft ze tweemaal (!) gesteld dat haar echtgenoot stierf toen haar kleinzoon 4 jaar oud was. Haar kleinzoon is B. A. B. (...) die geboren is op 05.01.2007 (zie attest samenstelling gezin dd. 25.03.2020, stuk 2). Ten tijde van het overlijden van de echtgenoot van verzoekster, nl. in 2011, was de kleinzoon dan ook - zoals door verzoekster aangegeven - vier jaar oud.

Verwerende partij stelt voorts dat verzoekster in 2016 samen met haar man als getrouwde vrouw een visum kort verblijf type C zou hebben aangevraagd in de Belgische ambassade te Islamabad. Verzoekster ontkent niet dat zij inderdaad een visum had aangevraagd, maar ontkent pertinent dat ze dit als getrouwde vrouw zou hebben gedaan. Bovendien is de manspersoon samen met wie verzoekster een visum aanvraag niet haar echtgenoot, die reeds in 2011 kwam te overlijden, doch wel haar broer.

Verzoekster zal trachten de documenten m.b.t. de visumaanvraag in kwestie op te vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en behoudt zich het recht voor om deze documenten nadien bij te brengen.

In hoofde van verzoekster is er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet en art. 1 A 2 Verdrag van Genève die het gevolg is van en haar oorsprong heeft in de professionele activiteiten van haar zoon als ingenieur. Zou de zoon nooit hebben gewerkt voor de overheid, dan had de taliban - waarmee de gehele familie voorafgaand aan de activiteiten van de zoon geen probleem had; ze leefden immers in dorpen die volledig werden gecontroleerd door de taliban (cf. infra) - de echtgenoot van verzoekster niet vermoord, had de zoon niet hebben moeten vluchten naar België en had verzoekster eveneens kunnen hebben gebleven in haar dorp. Als gevolg van de activiteiten van haar zoon en de verwoestende reactie van de taliban hierop vreest verzoekster hetzelfde lot te zullen ondergaan als haar echtgenoot mocht ze terugkeren, te meer nu de zoon sedert juni 2012 als vluchteling werd erkend in België.

Aangezien verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster, zoals o.a. het analfabetisme dat de onduidelijkheden of onvolledigheden uit het persoonlijk onderhoud perfect kunnen verklaren, dient eveneens te worden besloten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel.

Om deze en andere redenen dient aan verzoekster dan ook de status van vluchteling overeenkomstig art. 48/3 Vreemdelingenwet te worden toegekend.

In de bestreden beslissing dd. 28.02.2020 wordt aan verzoekster tevens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verwerende partij is van oordeel dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster zou nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin zou verwerende partij beschikken over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe zouden leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit het hoger reeds vermelde gegeven dat verzoekster de moeder is van een in België erkende vluchteling die destijds als ingenieur had gewerkt voor de overheid en hiervoor werd bedreigd door de taliban blijkt reeds dat verzoekster een verhoogd risico loopt. De vrees van verzoekster is bovendien legitiem: haar echtgenoot werd reeds in 2011 vermoord door de taliban, met als gevolg dat verzoekster perfect weet waartoe de taliban in staat is mocht zij worden teruggestuurd. Dat de taliban ook familieleden viseert van personen die gezocht worden, is een alom gekend gegeven (cf. infra).

Verwerende partij verwijst bovendien louter naar de algemene situatie in de gehele provincie Wardak zonder evenwel rekening te houden met de concrete situatie van verzoekster in het district Saydabad in de provincie Wardak.

In de 'Country Guidance: Afghanistan' van juni 2019 van het European Asylum Support Office wordt gesteld:

"(...)" (stuk 3)

"(...)" (stuk 3)

In de 'Country Of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation' van juni 2019 van het European Asylum Support Office wordt gesteld:

"(...)" (stuk 4).

Uit het bovenstaande blijkt dat de situatie in het district Saydabad, waar verzoekster van afkomstig is, ernstiger is dan de meeste andere districten in de provincie Wardak en wordt dit district door het UNOCHA in de tweede hoogste categorie geplaatst op de kaart die de ernst van het conflict weergeeft in 2018. Verwerende partij lijkt hier echter onvoldoende rekening mee te houden door zich louter te beperken tot de algemene veiligheidssituatie in de gehele provincie Wardak.

Verzoekster wenst tevens te verwijzen naar de UNHCR-richtlijnen van 30.08.2018:

"(...)" (stuk 5)

Het wordt niet betwist door verwerende partij dat het gebied (district Saydabad) waarvan verzoekster afkomstig is, wordt gecontroleerd door de taliban en waarover de Afghaanse autoriteiten geen controle meer uitoefenen (zie hierover ook stuk 5, waar bevestigd wordt dat het district Saydabad onder de controle van de taliban is).

"(...)" (stuk 6).

Zoals hoger reeds vermeld, was de taliban not amused met het gegeven dat de zoon van verzoekster voor de Afghaanse autoriteiten werkte als ingenieur. De ouders werden gedwongen hun zoon te laten stoppen met deze activiteiten. Het niet-naleven van de eisen van de taliban heeft geleid tot de brutale moord op de echtgenoot van verzoekster. Uit het bovenstaande gedeelte van de UNHCR-richtlijnen blijkt dat ook familieleden worden gevisieerd.

Aangezien verwerende partij de hierboven weergegeven elementen niet in rekening heeft gebracht bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster dient eveneens te worden besloten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel.

Omwille van het voorgaande dient, in ondergeschikte orde, aan verzoekster minstens de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4 Vreemdelingenwet te worden toegekend."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een attest van gezinssamenstelling (stuk 2) en uittreksels uit landenrapporten (stukken 3-6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar zoon werd erkend als vluchteling omwille van zijn betrokkenheid bij internationale organisaties in Afghanistan en de hieraan verbonden risico's, doch zij zelf er niet in slaagt een persoonlijke nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over de vervolging door de taliban die zij en haar zoon aanhalen, nu (i) zij niet weet door wie haar zoon werd ontvoerd en hoeveel geld er werd betaald om haar zoon vrij te kopen, (ii) zij en haar zoon incoherente verklaringen afleggen over de dood van haar man, (iii) zij in haar visumaanvraag in 2016 verklaarde een gehuwde vrouw te zijn, en (iv) de documenten van haar zoon enkel verband houden met diens activiteiten zonder de problemen die hij en zijn gezin zouden hebben gekend aan te tonen, omdat (C) er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en omdat (D) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster voert aan dat zij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van de werkzaamheden van haar zoon, die in België werd erkend als vluchteling.

Hierboven, onder punt 2.3.2., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op deze motieven een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster meermaals naar haar analfabetisme ter verschoning van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden met betrekking tot haar vluchtrelaas. Verzoekster stelt dat zij kan lezen noch schrijven en dat zij geen flauw benul heeft van tijd en ruimte. Zij stelt dat zij wegens haar analfabetisme het verschil niet eens kent tussen de overheid en de taliban en dat kalenders en jaartallen haar bevreemdend overkomen. De Raad stelt

evenwel vast dat verzoekster geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar analfabetisme niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van voldoende gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen over haar vluchtrelaas. Evenmin toont verzoekster aan dat haar cognitieve vermogens en/of haar geheugen zouden zijn aangetast door haar analfabetisme. Het loutere feit analfabeet te zijn betekent immers op zich niet dat men niet in staat zou zijn om kennis op te doen van de eigen leefwereld en hierover enige tijd later verklaringen af te leggen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Te dezen maakte verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen enkele melding van geheugen- of andere problemen omwille van haar analfabetisme. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat haar analfabetisme haar zou verhinderen voldoende gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas. Bovendien meent verzoekster heden naar aanleiding van dit vluchtrelaas internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de kernelementen van dit vluchtrelaas, zoals het tijdstip van het overlijden van haar echtgenoot of de omstandigheden waarin haar zoon kon worden vrijgelaten. Het loutere feit dat verzoekster analfabeet is, doet hieraan geen afbreuk.

Gezien het voorgaande, kan verzoekster dan ook niet dienstig naar haar analfabetisme verwijzen om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeksters zoon werd erkend als vluchteling omwille van zijn betrokkenheid bij internationale organisaties in Afghanistan en de hieraan verbonden risico's, terwijl verzoekster er niet in slaagt een persoonlijke nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw zoon B. A. B. (...) op 1 juni 2012 de beslissing van erkenning tot hoedanigheid van vluchteling ontving, omwille van zijn betrokkenheid bij internationale organisaties actief in Afghanistan en het mogelijke risico dat hij als gevolg daarvan liep. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt als gevolg van de asielmotieven van uw zoon B. A. B. (...). Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van u en uw zoon met betrekking tot de vervolging door de Taliban die u en uw zoon aanhalen.”

Verzoekster wijst erop dat haar zoon B. A. B. werd erkend als vluchteling, doch gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat haar zoon als vluchteling werd erkend omwille van zijn betrokkenheid bij internationale organisaties in Afghanistan en de daaraan verbonden risico's. Uit de overige motieven in de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekster en haar zoon stellen te hebben gehad met de taliban. Er dient op te worden gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Het loutere feit dat verzoeksters zoon omwille van zijn specifiek profiel als medewerker van internationale organisaties in Afghanistan werd erkend als vluchteling, betekent dan ook niet dat verzoekster hoe dan ook eveneens in aanmerking komt voor internationale bescherming. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt om een persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Dit steunt (onder meer) op de vaststelling dat verzoekster niet weet door wie haar zoon werd bedreigd en hoeveel geld er werd betaald om haar zoon vrij te krijgen. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Zo legt u bevreemdende verklaringen af over de problemen die uw zoon in Afghanistan kende. Gevraagd naar de reden van het vertrek van uw zoon uit Afghanistan verklaart u dat hij door de taliban “of andere vijandelijke groeperingen” werd opgepakt (CGVS, p. 7). Hij zou later vrijgelaten zijn waarna hij door de overheid zou zijn aangehouden. Daarna verklaart u dat u er niks van wist en dat hij blijkbaar geld had gegeven om vrij te komen, waarna hij naar zijn schoonfamilie gegaan is die zijn reis geregeld heeft (CGVS, p. 7-8). U weet niet hoelang hij vastgehouden is door de taliban of andere vijandelijke groeperingen. U verklaart het te zijn vergeten (CGVS, p. 7 en 8). Later zou uw schoonbroer uw zoon hebben gevonden nadat hij door de overheid was aangehouden. Hij zou ook hebben betaald om uw zoon vrij te krijgen uit de gevangenis (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel geld uw man via uw schoonbroer betaald heeft voor de vrijlating uit de gevangenis, blijkt u niet in staat dit aan te geven. Dit is uitermate

vreemd aangezien uw man volgens uw verklaringen moeite had om de som te verzamelen en hij onder meer bij andere mensen geld zou hebben geleend (CGVS, p. 8). De vaststelling dat u niet weet door wie precies uw zoon werd ontvoerd en u geen idee heeft van de som die werd betaald om uw zoon vrij te kopen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw en zijn beweringen in dit verband."

Verzoekster kan wat dit betreft niet dienstig verwijzen naar haar analfabetisme om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Hiervoor is reeds aangehaald dat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster en haar zoon incoherente verklaringen aflegden over de dood van verzoeksters man. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Uw zoon verklaarde dat de taliban op 14 april 2011 naar uw huis kwamen, zijn vader meenamen en hem doodden. Voor de dood van zijn vader zou er geen contact zijn geweest tussen de taliban en zijn familie. Na de dood van uw man besloot uw zoon Afghanistan te verlaten (CGVS 1212006, p. 18 en 19). Vreemd genoeg verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw man gedood werd door onbekenden (Vragenlijst CGVS, p. 3 en Verklaring DVZ, vraag 14). U bevestigde dit naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal. Wanneer u op het CGVS werd gevraagd of deze onbekenden tot een bepaalde organisatie of partij behoorden, stelde u dat u die mensen niet kende en dat ze er al eerder mee bedreigd hadden dat uw zoon moest stoppen met zijn beroep als ingenieur in Kaboel (CGVS, p. 6). Dat u niet op de hoogte blijkt van het feit dat uw man om het leven werd gebracht door de Taliban terwijl uw zoon aangaf daar wel degelijk van op de hoogte te zijn is onaannemelijk."

Waar verzoekster wat dit betreft verwijst naar haar analfabetisme, kan opnieuw worden herhaald dat zij hiernaar niet dienstig kan verwijzen om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten en dat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip van het overlijden van haar echtgenoot:

"Over het tijdstip waarop uw man zou zijn overleden verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw kleinzoon vier jaar was toen uw man overleed en dat uw kleinzoon momenteel 12 jaar oud is (CGVS, p. 5). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer uw man gestorven is. U geeft daarop aan dat uw kleinzoon vier jaar oud was toen uw man overleed en dat uw kleinzoon nu 17 jaar oud is en dat u het nu weer weet (CGVS, p. 6). Gevraagd of uw man 13 jaar geleden gestorven is, zegt u dat het inderdaad zoiets zal zijn (CGVS, p. 6). Deze stelling gaat echter in tegen de bewering van uw zoon die aangaf dat zijn vader in 2011 zou zijn overleden (CGVS 1212006, p. 9). Ook in de overlijdensakte die u in het kader van uw verzoek om gezinshereniging van 11 juni 2013 voorlegde wordt gesteld dat uw echtgenoot in 2011 overleed (stuk 4: aanvraag gezinshereniging 2013 stuk 6). Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw stelling dat uw echtgenoot 13 jaar eerder om het leven was gekomen (CGVS, p. 11)."

Verzoekster wijst erop dat zij tweemaal verklaarde dat haar kleinzoon vier jaar oud was toen haar echtgenoot overleed en verwijst naar een attest van gezinssamenstelling (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) waaruit blijkt dat haar kleinzoon B. A. B. werd geboren op 5 januari 2007. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster weliswaar eerst verklaarde dat haar kleinzoon vier jaar oud was toen haar echtgenoot overleed en dat deze kleinzoon ten tijde van het persoonlijk onderhoud twaalf jaar oud was, doch dat zij nadien verklaarde weer te weten dat haar kleinzoon vier jaar oud was toen haar echtgenoot overleed en dat deze kleinzoon ten tijde van het persoonlijk onderhoud zeventien jaar oud was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Gevraagd of haar echtgenoot dan dertien jaar geleden overleed, bevestigde verzoekster dat het inderdaad zoiets moet zijn geweest (*ibid.*, p. 6). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster nogmaals dat haar echtgenoot dertien jaar geleden overleed (*ibid.*, p. 11). Aldus blijken verzoeksters verklaringen over het tijdstip van het overlijden van haar echtgenoot wel degelijk incoherent. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld kan verzoeksters analfabetisme niet worden aangenomen als een afdoende verschoning voor deze uiteenlopende verklaringen. In haar verzoekschrift komt verzoekster dan ook niet verder dan het bevestigen van één versie van deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, wat uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de vaststelling dat verzoekster in haar visumaanvraag in 2016 verklaarde een gehuwde vrouw te zijn de geloofwaardigheid van haar beweringen over de dood van haar man als gevolg van de problemen van haar zoon verder ondergraaft. In haar verzoekschrift ontkent verzoekster opnieuw dat zij als getrouwde vrouw een visum zou hebben aangevraagd. Zij stelt dat zij niet met haar echtgenoot maar met haar broer een visum aanvraag. Uit de informatie met betrekking tot verzoeksters visumaanvraag in het administratief dossier (stuk 7, map met 'landeninformatie') blijkt dat verzoekster wel degelijk verklaarde een gehuwde vrouw te zijn. Het louter opnieuw ontkennen van dit gegeven in onderhavig verzoekschrift, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Mede gelet op het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verder terecht als volgt:

"Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van u en uw zoon met betrekking tot de problemen die u zoon en u zelf in Afghanistan zouden hebben gekend, moet er worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie als gevolg van de activiteiten van uw zoon. Evenmin kan er worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. De vaststelling dat er in hoofde van uw zoon werd geconcludeerd tot het bestaan van een dergelijk risico louter op basis van zijn activiteiten in Afghanistan wijzigt hier niets aan. De kopieën van uw paspoort en taskara houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bijgevolg zijn ze niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband te herstellen. De documenten van uw zoon (zijn taskara, zijn studentenkaart, zijn badge van BAF (Bagram Airfield), het certificaat van construction quality management for contractors, het certificaat van IOM, het certificaat Rode Halve Maan, de aanbevelingsbrief van IOM, het contract met Wiseglobal group, het contract van CTG, de contracten van IOM, de kopie van de badge van de UN, het certificaat van BRAC, het diploma van de Kabul University, 5 pagina's met geprinte foto's en een brief met fouten van bij uw eerste gehoor bij DVZ) houden enkel verband met de activiteiten van uw zoon zonder de problemen die hij en/of zijn familie zou hebben gekend aan te tonen. Bijgevolg volstaan ze niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Bovendien wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op het volgende inzake de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

"Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Verder dient vastgesteld dat u kopieën van originele documenten neerlegt, waarvan de authenticiteit onmogelijk nagegaan kan worden. Bovendien dient er in dit verband nog op worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Ook deze motieven worden door verzoekster niet betwist.

Het attest van gezinssamenstelling (stukkenbundel verzoekster, stuk 2) kwam hoger reeds aan bod. De overige door verzoekster bijgebrachte informatie (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op

<https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat uit de informatie van EASO (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 4) blijkt dat UNOCHA het district Saydabad, vanwaar zij verklaart afkomstig te zijn, in de tweede hoogste categorie wat betreft de ernst van het conflict plaatst. Zij stelt dat de situatie in dit district ernstiger is dan in de rest van de provincie Wardak. De vaststelling dat het district Saydabad door UNOCHA wordt geplaatst in de tweede hoogste categorie wat betreft de ernst van het conflict, toont op zich echter niet aan dat een burger er louter door zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet deze vaststelling afbreuk aan het feit dat het geweld in de provincie Wardak, waarin het district Saydabad gelegen is, voornamelijk doelgericht van aard is. Het komt dan ook aan verzoekster toe om persoonlijke, individuele omstandigheden aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij een verhoogd risico loopt om ingeval van terugkeer naar het district Saydabad het slachtoffer te worden van het er voorkomende willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hierover motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing echter terecht dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden specifiek geraakt wordt door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak en dat de asielinstanties evenmin beschikken over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade door willekeurig geweld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de aangehaalde problemen met de taliban, wordt erop gewezen dat de elementen die reeds het onderwerp uitmaakten van een onderzoek naar haar nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die de kans vergroten dat zij in haar regio van herkomst het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer daar hoger reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Voor het overige ligt de door verzoekster aangebrachte informatie (stukkenbundel verzoekster, stukken 3-6) in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Aldus dient te worden vastgesteld dat, rekening houdend met het voorgaande, de hierboven uit de bestreden beslissing geciteerde veiligheidsanalyse wel degelijk pertinent en correct is. Als zodanig wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN